

(reportáž z koncertu Jaroslava Hutky v KC Zahrada v Praze) Když jsem 16. listopadu 2010 potřetí objížděl tuny naleštěného plechu zaparkované kolem Kulturního centra Zahrada na pražském sídlišti Jižní město a hledal místo k parkování, říkal jsem si, kolik asi přijde na večerní koncert lidí? Celý den mrholilo a druhý den byl státní svátek, výročí 17. listopadu 1989. Koncert písničkáře

Jaroslava Hutky

byl bezesporu tím pravým setkáním s tím pravým člověkem, který má k tomuto výročí co říci. Mé černé myšlenky o „přesilovce“ pódia nad hledištěm se naštěstí nenaplnily a projevilo se to na náladě a výkonu účinkujícího.

Jaroslav Hutka v roce 1979 následoval do exilu svou první a bývalou manželku, výtvarnici a textařku **Zorku Růžovou**, která emigrovala v roce 1976. Občas jsem si říkal, že ten stupidní režim založený na lži milionům lidí i na lži do vlastní kapsy, mohl písničkáře a spisovatele nechat žít a tvořit. Po přečtení vynikající knihy **Petra Placáka Fízl** jsem dospěl k závěru, že moloch používající jako každá diktatura armádu fízlů, placených ve služebním poměru a ještě větší armádu fízlů placených „od kusu“ za udání svých bližních, si takovou velkorysost dovolit nemohl. V rámci projektu Asanace (jak „ušlechtilý“ krycí název!) dospěl režim k závěru, že nebezpečné písničkáře a další osoby je nejlépe do zahraničí proti jejich vůli vyhostit. Na koncertu citoval Jaroslav Hutka ze svého osmisetstránkového spisu StB, kde bylo uvedeno, že je natolik inteligentní, že se mu obtížně prokazuje protistátní činnost. Život za hranicemi, bez dobré znalosti jazyka a zázemí, nebyl pro nikoho lehký a řeči o tom, že se lidé jako Hutka v zahraničí flákali, zatímco národ zde trpěl u TV seriálů, jsou, slušně řečeno, stupidní.

V roce 1989 se Jaroslav Hutka z Holandska vrátil a jeho
Náměšť

napsaná v roce 1973 zněla v prosinci na Letenské pláni před zcela jistě nejpočetnějším Hutkovým publikem v jeho muzikantské historii. Jenže úsměvy a „prsty do sametového věčka“ zmizely a nastal všední život navracejícího se kapitalismu, kořeněný volební účastí strany s lehce přemalovaným názvem, která předtím fízlovala, zavírala a vyháněla slušné lidi do zahraničí a úspěšným podnikáním bývalých fízlů. Výsledkem byla hořkost těch, kteří se navrátili, v čele s

Karlem Krylem

. Stejně tak tomu bylo i u Jaroslava Hutky. Hudebník, autor hudby a textů, básník, spisovatel a výtvarník v jedné osobě zcela nezahořkl. Vydává desky v edici Samopal a texty, básně a prózy v edici Samotlač a zásluhou nakladatelství Galén se Hutkova tvorba postupně stává součástí oficiální knižní a hudební nabídky.

Večer v Zahradě byl rozdělen přestávkou na dvě části. V první části zněly lidové písně, které v sedmdesátých letech minulého století vyšly oficiálně na LP deskách

Stůj, břízo zelená

a

Vandrovali hudci

, upravené zejména ze Sušilovy sbírky. Závěrečnou

Hádala se duše s tělem

zpíval v refrénech do tří čtvrtin zaplněný sál. Vedle lidových písní zněly písně - obrazy, u nichž je autorem hudby

Vladimír Veit

, lyrický a nenápadný písničkář, provázející Hutku od jeho začátků koncem šedesátých let minulého století. Spojení křehkých Veitových melodií a textových impresí Hutky, odrážejících krajiny a zážitky ze Španělska, Francie, Indie či Laosu, hladí lidské duše a vytváří další část Hutkovy osobnosti.

Ve druhé polovině koncertu se Jaroslav Hutka více rozhovořil, zejména o svých zážitcích s „ozbrojenou pěstí dělnické třídy“. Zněla podle StB i nejnebezpečnější píseň

Kamna,

s níž si dali fízlové při dešifrování veršů o vyhozených žhnoucích rudých kamnech moc práce. Vedle klasiky, kterou by Hutkovi fanoušci z řad pamětníků neodpustili, zněly i novější písně, opět psané na hudbu Vladimíra Veita. Sugestivně působí například píseň

Böhmen und Mähren

reflektující dobu německé okupace, ale některé události se v dějinách opakují. Píseň

Leopoldov,

opět s hudbu Vladimíra Veita, je drsným popisem jedné z mnoha věznic minulého režimu. Z těch klasických zněl v úvodu

Litvínov

na melodii

Štěpána Raka.

Litvínov může být zpíván lidmi na celém světě, kteří nereptají a nezbyvá jim, než pracovat za byt, stravu a oděv s televizí za odměnu. Celý sál zpíval zlidovělou

Halelujá tramvaje

, na Veitovu melodii i

Havlíčku, Havle

Zítřka je 17. listopad

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Sobota, 20 Listopad 2010 09:29

, ohledně které StB Hutku dva dny vyslýchala a dostávala stereotypní odpověď, že píseň je o Havlíčkovi - Borovském. Byla napsána po Hutkově podpisu Charty 77 a nikdo netušil, že historický jinotaj se týká budoucího prezidenta republiky. Den před 17. listopadem nemohla pochopitelně chybět

Náměšť,

zpívaná celým sálem. Jako vždy zbyl čas jen na přídavky. Zněla podle mého soudu jedna z nejlepších písní českého folku -

Pravděpodobné vzdálenosti

s Veitovou melodií, kterou jsem poprvé slyšel v rozhlasovém pořadu Dvanáct na Houpačce manželů Černých v roce 1968. Jenže potlesk v dobrém slova smyslu přinutil přidat ještě

Slunečnici

, jednu z ranných písní psaných na cizí melodii, tato na hudbu

Boba Dylana.

Jsou lidé, kteří mají právo se hněvat. Den před výročím pádu komunistického režimu, kdy dříve vládnoucí ještě dnes ovládají, právo na hněv trvá. Nicméně pocit, že mohu poslouchat písně Jaroslava Hutky, mohu o koncertu svobodně a beze strachu oficiálně psát a těšit se na další setkání s písničkářem, to je pocit svobody. Vždyť, co je na světě nejkrásnější? Odpověď je napsána a je pravdivá. Díky, pane Hutko.